

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců X.
trvale bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4
doručovací adresa V Tűních 11, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2022, č.j. KRPA-276105-33/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou žalovanému a postoupenou Městskému soudu v Praze dne 22. 11. 2022 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne vydání tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť důvody jeho zajištění od počátku neexistovaly, nejsou splněny ani podmínky pro jeho trvání.
3. Žalobce nesouhlasil s tím, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčinné, neboť nic nenasvědčuje nebezpečí, že žalobce z území členských států EU nevycestuje a bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukazoval na to, že na území ČR vyhledal a uhradil služby advokáta, je právně zastoupen, má dostatek finančních prostředků k uspokojení základních životních potřeb, na zajištění pobytu na území až do doby jeho vycestování, a rovněž na úhradu nákladů vycestování včetně obstarání náhradního cestovního dokladu, žalobce je finančně zajištěn, navrhuje okamžité složení kauce 20 000 Kč, eventuálně žádá o sdělení, jaká částka by byla pro žalovaného akceptovatelná. Uvedl, že v případě propuštění ze zajištění oznámí policii adresu místa pobytu, kde se bude zdržovat, popř. každou jeho změnu, složí finanční záruku, bude se osobně hlásit ve stanovené lhůtě správnímu orgánu. S ohledem na to by měl žalovaný přistoupit k uložení mírnějších opatření za účelem vycestování. Není jasné, na základě čeho má správní orgán pochybnosti, zda by žalobce shora uvedené povinnosti plnil, jestliže žalobce složí kauci, bude kontaktní na adrese, kterou sdělí, a bude ve vlastním zájmu se žalovaným spolupracovat. Měl za to, že odůvodnění žalovaného je nedostatečné, neodpovídá osobním a finančním poměrům žalobce, žalovaný nezjistil úplně skutkový stav věci, nezabýval se dostatečně finančními poměry žalobce, když vycházel pouze z toho, jakou částku měl žalobce při sobě. Žalobce se sice dopustil protiprávního jednání, ale pouhý tento fakt není důvodem pro jeho zajištění.
4. Namítal, že byly překročeny meze správního uvážení, pokud by bylo ust. § 124 zákona o pobytu cizinců vždy aplikováno tímto způsobem, mohl by být zajištěn každý cizinec, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, což není úmyslem zákonodárce, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 25. 4. 2006 č.j. 4 Azs 234/2005-59, dle kterého musí být konkrétně odůvodněno nebezpečí, že by mohla příslušná osoba mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nestačí pouhý odkaz na hrozící správní vyhoštění.
5. Měl za to, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť je tím omezena svoboda pohybu žalobce a jeho soukromý život, byl porušen čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Správní orgány i soudy jsou povinny kdykoli v průběhu řízení zabývat se všemi skutečnostmi, které jsou významné k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, správní orgán neprověřil a nevzal v úvahu reálné finanční možnosti žalobce. Pokud žalobce sám vstoupil na území ČR, je nelogické, aby zde nesetřval do doby vycestování, žalobce si sám obstará náhradní cestovní doklad.

6. Shrnutí, že žalovaný řádně nepřezkoumal důvody pro zajištění žalobce, důvody pro zajištění nejsou a nebyly dány, navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k žalobě uvedl, že kumulativní podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 24. 8. 2022 pod č.j. KRPA-276105-110/ČJ-2022-000022 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
8. V napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně odůvodnil, proč nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, tj. mimo jiné proto, že by byla nedostatečná pro naplnění cíle řízení. K tvrzením, že žalobce je finančně zajištěn a navrhuje okamžité složení kaucí, uvedl, že žalobce byl kontrolován dne 23. 8. 2022 hlídkou Policie ČR ve vozidle, v němž cestovalo celkem 6 osob, předložil pouze identifikační kartu Turecka a žádný cestovní doklad či povolení k pobytu, při svém výsledku uvedl, že z Turecka vycestoval v polovině srpna, cestoval v úkrytu v nákladovém prostoru kamionu, jeho cílovou zemí bylo Německo, za cestu zaplatil 6 000 EUR. Volba mírnějších opatření než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a nebude se vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že se bude cizinec vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, přistoupí se přímo k jeho zajištění, přičemž s ohledem na shora uvedené konkrétní okolnosti případu žalobce byly tyto podmínky splněny. Ve správním řízení pak žalobce uváděl, že finanční prostředky na složení kaucí nemá, přivezl si sebou pouze 150-160 EUR, ČR pouze projíždí, na území nemá nikoho, pro koho by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, jeho příslušnou námitku tak nelze považovat za relevantní. Dovodil, že v případě žalobce je zde důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, proto bylo přistoupeno přímo k zajištění cizince bez využití mírnějších opatření. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 23. 8. 2022 byl hlídkou Policie ČR při provádění kontroly projíždějícího vozidla na Praze 8 na základě tureckého občanského průkazu ztotožněn žalobce, u kterého vzniklo podezření, že na území ČR vstoupil a setrvává neoprávněně, následně byl policií zajištěn, lustrací nebylo zjištěno žádné oprávnění k pobytu. Dne 24. 8. 2022 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, a to na základě skutečnosti, že na území ČR pobýval bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců).
10. Žalobce při svém výsledku dne 24. 8. 2022 do protokolu uvedl, že pochází z Turecka, do schengenského prostoru přicestoval dne 23. 8. 2022 v osobním autě, z Turecka vycestoval v polovině srpna, cestoval v nákladovém prostoru nákladního auta, chtěl do Německa, za cestu zaplatil muži v Istanbulu 6 000 EUR, přivezl si sebou asi 150 -160 EUR, v ČR nikde nebydlí a nemá zde žádné vazby, nikoho tu nemá, je zde poprvé. Uvedl, že je svobodný a bezdětný, v Turecku má rodiče a zbytek rodiny, X., nevlastní

žádný majetek ani v Turecku ani v ČR, o udělení mezinárodní ochrany dosud nežádal, ale chtěl by to udělat v Německu, pokud to nepůjde, požádá jinde. Na dotaz týkající se možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce uvedl, že finanční prostředky na složení kauce nemá, nemá ani místo, kde by mohl bydlet, nikoho tu nemá ani nezná, Českou republikou pouze projíždí. Na dotaz, zda chce do svého domovského státu vycestovat dobrovolně, sdělil, že chce do Německa, do Turecka se vrátit nechce. O Turecku uvedl, že jsou tam velmi těžké podmínky pro život, nic mu tam konkrétně nehrozí, ale necítí se tam bezpečně, nemá žádnou překážku vycestování, mohl by se tam vrátit k rodičům, ale chce do Německa, X.

11. Žalovaný dne 24. 8. 2022 pod č.j. KRPA-2761056-14/ČJ-2022-000022-MIG vydal rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, na 90 dnů od omezení osobní svobody. Žalobce podal dne 26. 8. 2022 v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany a v důsledku toho byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 8. 2022 č.j. OAM-206/LE-BE01-BE02-PS-2022 zajištěn podle zákona o azylu po dobu trvání správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, přechází zajištění tak bylo dne 31. 8. 2022 ukončeno. Žalobce vzal dne 23. 9. 2022 zpět svou žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení bylo zastaveno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23. 9. 2022, které nabylo právní moci dne 3. 10. 2022.
12. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 10. 2022 č.j. KRPA-276105-30/ČJ-2022-000022-MIG bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců s dobou po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU na dobu 2 let. Z rozhodnutí vyplývá, že dle závazného stanoviska ze dne 25. 8. 2022 ev. č. ZS54638 se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 a jeho vycestování je možné. Součástí spisu je též odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění podané dne 25. 10. 2022.
13. Dle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 2022 žalobce nepodal žalobu proti rozhodnutí o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany, lhůta uplynula dne 18. 10. 2022 a žalobce již není žadatelem o mezinárodní ochranu a je nyní v režimu dle zákona o pobytu cizinců.
14. V napadeném rozhodnutí ze dne 19. 10. 2022 žalovaný shrnul skutkové okolnosti prvotního zajištění žalobce, zahájení řízení o správním vyhoštění, odkázal na protokol o výslechu a shrnul předchozí řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobce již není v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které dosud nenabylo právní moci. Zabýval se možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, a to dle § 123b písm. a)- d) zákona o pobytu cizinců, avšak tato opatření vyhodnotil jako nedostačující, neboť žalobce na území ČR nemá žádnou adresu, přicestoval v osobním vozidle bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, je zde poprvé, ČR nebyla cílem jeho cesty, nemá zde žádný majetek ani rodinu, finanční hotovostí nedisponuje, není tak schopen pokrýt náklady na denní potřeby a na doklady na vycestování. Měl za to, že je reálná obava, že by žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, neboť dle jeho sdělení Českou republikou pouze projížděl na cestě do Německa, kde chce požádat o azyl, je tak důvodná obava, že by svým úmyslu pokračoval a nelegálně by dále migroval v rámci EU. Uložení finanční záruky není možné, neboť žalobce uvedl, že v současné době nemá žádné finanční prostředky, žádnou finanční záruku nenabídl ani nesložil, v ČR není osoba, která by za něj mohla záruku složit. Z toho dovodil, že je důvod se

domnívat, že žalobce nadále nebude respektovat orgány Policie ČR a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo účelné. Odůvodnil délku zajištění na 90 dnů. Zabýval se realizovatelností výkonu správního vyhoštění se stanovené době trvání zajištění, avšak překážky neshledal, a to ani z hlediska soukromého a rodinného života žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
18. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
19. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uváděl, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
20. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
21. Cílem těchto alternativních zvláštních opatření je minimalizovat zásahy do osobní svobody, které vznikají při zajištění cizinců. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu

ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 – 51 vyplývá, že správní orgán je při rozhodování o zajištění cizince povinen zvážit, zda v projednávané věci k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců nepostačuje uložení zvláštního opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců; taková opatření však nelze považovat za dostačující, pokud na základě konkrétních skutkových okolností reálně hrozí, že cizinec bude mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Základním pravidlem totiž je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců). Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

22. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
23. K těmto námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 4 -5 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a v průběhu pohovoru. Přihlédl tak zejména k tomu, že žalobce nemá v ČR žádnou hlášenou adresu, na území ČR nemá povolení k pobytu, přicestoval bez cestovního dokladu a cílem jeho cesty je Německo, kde chce požádat o mezinárodní ochranu, nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí k úhradě životních nákladů, ani ke složení finanční záruky (což uvedl v protokolu dne 24. 8. 2022), do doby vydání napadeného rozhodnutí nebyla žádná finanční záruka nabídnuta, není ani osoba, která by za něj mohla finanční záruku složit, žalobce nemá v ČR žádné osobní, ani jiné vazby. Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění.
24. K možnosti složit finanční záruku soud poukazuje na tvrzení uvedená žalobcem ve správním řízení, dle kterých žalobce dostatečnými finančními prostředky na složení finanční záruky (ani na zajištění ubytování) nedisponuje, má u sebe asi 150-160 EUR, neuvedl žádnou osobu, která by za něj mohla záruku složit, v ČR nemá žádné vazby. Žalovaný tak nepochybil, pokud na podkladě těchto informací dovodil, že není možné přistoupit ani ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na tyto závěry nemůžou mít vliv ani případné pozdější změny těchto okolností, neboť soud při přezkumu vychází ze skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Poukazuje-li žalobce v žalobě na to, že vyhledal a uhradil služby advokáta, má nyní dostatek finančních prostředků (na živobytí, ubytování atd.) a navrhuje okamžité složení kaucí ve výši 20 000 Kč, nemůže to mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v době jeho vydání zde takové okolnosti dány nebyly, což je patrné ze správního spisu. Nelze přitom souhlasit s tím, že by žalovaný vycházel

pouze z toho, jakou finanční částku měl žalobce při sobě, neboť z pohovoru je patrné, že žalovaný kladl žalobci řadu otázek týkajících se jeho finanční a osobní situace a rovněž ohledně možnosti složení kauce, skutkový stav byl zjištěn dostatečně, avšak odpovědi žalobce možnost uložení takového zvláštního opatření nijak neindikovaly. Soud tak shrnuje, že námitka ohledně možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování není důvodná.

25. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval případnými dopady do rodinného a soukromého života žalobce (viz strana 6 napadeného rozhodnutí), a to v rámci hodnocení realizovatelnosti výkonu správního vyhoštění. Přitom vyšel z toho, že žalobce pochází z Turecka, zdravotní stav mu nebrání ve vycestování, všechny rodinné příslušníky má mimo území ČR, na území ČR žalobce žádné osobní vazby neuvedl. Na tomto základě žalovaný dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován. Soud k tomuto posouzení žalovaného nezaujal žádné výhrady. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.
26. Žalobce dále namítal, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nestačí pouze hrozící správní vyhoštění či skutečnost, že na území ČR vstoupil bez platného cestovního dokladu a bez platného víza a nedisponuje finančními prostředky, musí být konkrétně odůvodněno, v čem spočívá nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
27. K tomu soud poukazuje na závěry NSS přijaté v rozsudku ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015 - 52, č. 3429/2016 Sb. NSS: „*Deklaroval-li stěžovatel svůj záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU do Švédska, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU, vyvolal důvodné podezření, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [srov. také § 124 odst. 1 písm. b) ve znění účinném od 18. 12. 2015, který nyní výslovně uvádí vyjádření úmyslu neopustit území jako příklad nebezpečí maření správního vyhoštění, přičemž s ohledem na shora uvedené je třeba „územím“ rozumět území celé EU].*“ K těmto otázkám též viz rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2021 č.j. 4 Azs 410/2020-4. V rozsudku ze dne 17. 12. 2021 č.j. 8 Azs 49/2021-37 NSS uvedl: „*Důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, existuje podle ustálené judikatury mimo jiné tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU, aniž byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU (rozsudky NSS z 8. 4. 2016, čj. 8 Azs 171/2015 - 52, č. 3429/2016 Sb. NSS, bod 33, z 27. 3. 2019, čj. 6 Azs 25/2019 - 23, bod 16, z 16. 5. 2019, čj. 10 Azs 48/2019 - 33, body 12 a 13, nebo z 6. 11. 2019, čj. 8 Azs 185/2019 - 36, body 15 a 16). Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod se od této judikatury odchýlit, a proto vychází ze závěrů uvedených v citovaných rozsudcích.*“ Žalobcem odkazovaná judikatura tak není v dané věci přílehlavá.
28. Žalovaný i v nyní posuzovaném případě vycházel především ze zjištění, že žalobce neoprávněně překročil schengenskou hranici, pobýval v schengenském prostoru bez cestovního pasu a bez povolení k pobytu, územím České republiky, k níž neměl žádné ekonomické nebo sociální vazby, pouze projížděl, přičemž jeho skutečným záměrem bylo pokračovat v cestě do Německa (popř. do jiných států), tento svůj záměr

pokračovat do Německa přitom žalobce opakovaně deklaroval při výsledku provedeném dne 24. 8. 2022, přičemž uvedl, že v České republice zůstat nechce a nechce se ani vrátit do vlasti. Dle žalovaného tyto okolnosti potvrzovaly obavu, že žalobce bude i nadále porušovat právní předpisy ČR, bude pokračovat v cestě do Německa a nebude dodržovat rozhodnutí policejních orgánů. Žalovaný tedy svůj závěr o naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v dostatečném rozsahu odůvodnil a jeho postup lze považovat za souladný se zákonem. Lze shrnout, že v daném případě existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, námitka je nedůvodná.

29. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. listopadu 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně